

Șansa lui s-a numit Steaua

✉ Locotenent Constantin PIȘTEA

constantinpistea@presamil.ro

Poate vă întrebați cum este susținută financiar activitatea unui sportiv de performanță. Unul dintre cei care vă pot răspunde la această problemă se numește Bogdan Tudor, cel mai bun săritor în lungime al României și angajat al CSA Steaua.

Maiorul cu saltul cel mai lung

„Lumea a început să mă cunoască în 1991”, spune Bogdan Tudor. În acel an, la Campionatele Mondiale de la Tokyo, a obținut locul cinci într-o competiție care avea să stabilească recordul mondial. Printre adversari, Mike Powell și Carl Lewis, atleți care au marcat ascensiunea lui Bogdan. „Competiția aceea m-a motivat mult. Aveam 21 de ani și a fost important să concurez într-o companie atât de importantă”. De reținut că săritura de atunci a lui Mike Powell, 8,95 metri, este și astăzi recordul mondial al probei.

Bogdan Tudor este maior, angajat al Clubului Sportiv al Armatei „Steaua”. Crede că longevitatea sa sportivă se datorează în mare parte clubului. „Am avut mare noroc să îl am coleg pe actualul comandant al «Stelei», George Boroi. Sunt locuri din care ești dat afară imediat ce ai prima problemă. La Clubul Armatei am avut parte întotdeauna de sprijin și cred că marele avantaj al «Stelei» este că are în conducere foști sportivi de performanță”. Este greu de imaginat ce ar fi fost nevoit să facă Bogdan pentru a trăi decent, dacă nu ar fi fost cadru militar. Are numai salariul de maior. Din asta trăiește astăzi sportivul de performanță Bogdan Tudor. Premiile naționale sunt nesemnificative: 8 milioane locul I, iar la competițiile internaționale este greu să ajungi, pentru că totul se face pe bază de invitație. Aceasta din urmă presupune o performanță comparabilă internațional și, cum cea mai bună poziționare externă a lui Bogdan a fost un loc trei la Europenele în sală din

Săritura lui Bogdan Tudor, 8,37 metri (1995, Bad Cannes teadete), figurează și astăzi ca record național în aer liber. Deținătorul recordului la proba similară, dar în sală, este un alt Bogdan, Țăruș, în vârstă de 32 de ani. 8,30 metri a sărit acesta în anul 2000.

1994, e mai greu să se sesizeze ceva cu privire la un sportiv din România.

Alergând spre zidul morții

Este greu să-i ceri unui sportiv performanță, în condițiile în care, pe plan intern, nu sunt mai mult de trei competiții cu miză. O dată te

De mai bine de 14 ani, antrenarea lui Bogdan Tudor este Anișoara Cușmir, deținătoarea recordului național la săritura în lungime – sală, feminin, cu un 7,43 realizat în 1983. „Bogdan este dăruit total sportului. Mi-au plăcut dintotdeauna perseverența și seriozitatea lui. În mod normal, își va face baremul pentru Olimpiadă.” Anișoara Cușmir privește mai departe de Beijing 2008 și realizează cu tristețe faptul că nu există sportivi care să moștenească ambiția și plăcerea de a face atletism ale lui Bogdan. „Ar trebui să ne gândim la faptul că nu vine nimic din urmă.”

simți rău, iar altă dată bate vântul. În felul acesta îți rămâne o singură ocazie să arăți tot ce poți. Și ca să te antrenezi pentru ocazia respectivă, ai la dispoziție o sală în care orice concurs internațional te-ar scoate sigur campion, pentru că străinii nu s-ar putea adapta suprafeței. Nu este cazul probei lui Bogdan Tudor, dar turnanta de la sala Complexului „Lia Manoliu” este necorespunzătoare. „E atât de bruscă încât dacă intri cu viteză, s-ar putea să ai probleme la glezne. E un fel de zid al morții”, spune Bogdan.

Sportul l-a format ca om

Nu a avut probleme grave de sănătate de-a lungul carierei sportive. 30 de ani de atletism, fără accidentări deosebite. A început cu săritura cu prăjina, datorită antrenorului Dumitru Gârleanu – „un om deosebit, determinant pentru cariera mea”. A continuat cu decatlonul, iar după 1990 s-a hotărât să concureze numai la săritura în lungime. Iar dacă ar da timpul înapoi, ar face același lucru. „Atletismul m-a învățat să fiu disciplinat și modest. Cred că m-a format ca om”, afirmă Bogdan Tudor.

La 37 de ani, visează la Olimpiadă. „Mă simt bine fizic, cred că pot să fac baremul pentru Beijing”. Acest lucru înseamnă 8,10 metri, cel puțin. Adică exact performanța națională din 2006. Anul trecut a sărit doar 7,97, dar înainte de Olimpiadă, stimulat de posibilitatea ultimului moment de referință al carierei, Bogdan Tudor se arată optimist. Iar dincolo de posibila îndeplinire a calificării, „important e să participi”. Trebuie să ne gândim serios la faptul că va veni vremea când nu vom avea cu cine să onorăm competițiile internaționale.

✉ Locotenent Constantin PIȘTEA
constantinpistea@presamil.ro

Articolul din spatele cortinei

Hai să-ți spun un secret. Rămâne doar între noi. Iar dacă vrei să îl spui și altora, bine, treaba ta, numai că mai departe ne vom cunoaște de pe trotuarul celălalt. Nu, nu m-aș supăra, vreau doar puțin respect. Este secretul NOSTRU.

Știi? Articolul ăsta era aici înainte să ajungem noi. Și oricât aș încerca să schimb scenariul sau cât de mult ai vrea să găsești altceva în acest spațiu, povestea nu va deraja de la ce fusese stabilit înainte de a găsi noi cuvintele. Așa cum vezi prin răzuire dacă ai câștigat premiul la loto sau cum o pictură veche prinde viață după restaurare, trebuie să înțelegi că rândurile acestea au existat înainte să le percepem noi.

Uite, încerc să-ți povestesc, în spatele geamurilor înghețate, cum transpiră, la 40 de grade, jucătorii de tenis cu ocazia primului turneu de Mare Șlem al anului, de la Melbourne. Sau cum încearcă Nadal să contrazică prezicerile presei spaniole cu privire la iminenta sa retragere din cauza problemelor la genunchi. Nu știu, nu merge, nu pot să scriu. Știi bine senzația pe care o simți atunci când visezi că alergi. Trebuie să accepți că, deși dai tot din tine, nu avansezi niciun pas. Transpiri, ți se face sete și numai dacă ai noroc te trezești. Ai măcar șansa de a bea un pahar de apă și de a o lua de la capăt cu alergarea pe loc. În cazul ăsta, chiar nu există altă posibilitate. Aș scrie despre Adrian Mutu și posibilitatea de a deveni dator. Cică ar putea fi obligat să plătească 11 milioane de euro lui Chelsea, echipa de la care a fost dat afară pentru consum de droguri. Problema este că averea lui e de vreo 10 milioane, conform revistei „Capital”. Ți-aș zice despre defilarea în Europa a Olțchimului, șase victorii din șase partide în Liga Campionilor. Sau despre moartea lui Sir Edmund Hillary, primul om care a urcat Everestul și care în adolescență citea o carte pe zi. Poate ai vrea să știi mai multe despre lansarea, în India, a celei mai ieftine mașini din lume, Tata Nano. Asta e, ce trebuia scris își face loc dincolo de voința mea și interesul tău.

Deși am impresia că te tentează, dacă aș fi în locul tău nu m-aș grăbi cu oftatul. Sigur, poți fi puțin nedumerit. Cum? Atâtea subiecte frumoase și totuși nu au loc aici? Este legitim să ai întrebări. Te înțeleg, încă mai sunt empatic. Știi că te doare. Nimic nu-i convine monstrului din spatele foii albe, nici Australian Open, nici Mutu sau Olțchim. Dacă nu a reușit să se strecoare micuța Tata Nano sau vajnicul neozelandez Hillary, cine poate?

Îți spun imediat. Secretul îl cunoști deja, articolele nu le scrie nimeni, ele sunt deja tipărite, iar noi nu facem decât să dăm cortina la o parte. Ele trăiesc și fără noi, mai devreme sau mai târziu cineva le scoate la suprafață. Am plăcerea și onoarea de a-ți dezvălui, în direct, exclusivitate, sau cum vrei să-i zici, articolul care era în coloana asta înainte de a ajunge noi și care s-a încăpățânat să rămână viu, deși a avut atâția rivali. E mai degrabă o idee de esență tare. Câteva rânduri sunt suficiente pentru gând să reziste măcar un an, pentru ca apoi să se autoîntrețină. Și, pentru că te-am ținut atâta vreme cu nerăbdarea mocnind-ți în gât, cred că ar cam fi timpul să-ți spun. A rezistat în spatele albului hârtiei invitația la patinoar. Da, o „simplă” invitație la patinoar. Literele au hotărât că asta merită să intre în atenția ta. Chiar dacă nu ai habar cum se poate sta pe patine și simți că îți tremură genunchii numai gândindu-te, nu pierzi nimic încercând. Ei, na, uite că am zis-o! Ce trebuia să ajungă la tine, a ajuns.

Rugbi

Obiective îndrăznețe

✉ Colonel (r) ing. Petre G. NICOLAE

Pentru a observa ceea ce urmează în anul 2008 în rugbiul românesc, mai întâi, chiar și pe scurt, să privim puțin ce a rămas în urmă.

Participând la Cupa Mondială din Franța, am înțeles că *principalul este participarea*. Apoi, s-a renunțat la mandatul antrenorilor străini, care nu au reușit să atingă obiectivele proiectului inițiat de fostul președinte al Federației, Octavian Morariu.

Îndrăzneț a fost aducerea la cârma tehnică a stejarilor a patru

antrenori români: Mircea Paraschiv, Marin Moț, Alexandru Marin și Tudor Constantin (ultimul retras între timp). Aceștia se bazează pe un lot format din jucători tineri, care evoluează în campionatul intern. Pentru a se transmite spiritul de luptă și determinarea, au fost păstrați și câțiva jucători cu experiență.

Noua formulă de echipă a fost folosită împotriva Rusiei la București, în cadrul Cupei Europene pe Națiuni (12-22). De 1 decembrie, s-a produs un reviriment, prin succesul răsunător de la Lisabona, împotriva Portugaliei (23-8), iar selecționata Bucureștiului, formată pe scheletul „naționalei”, a obținut rezultate îmbucurătoare în Cupa Challenge. Totuși, conducerea FRR l-a numit pe neozelandezul Ellis Meachen coordonator al loturilor naționale, trasându-i ca obiective: câștigarea Cupei Europene a Națiunilor 2009-2010 și calificarea la Cupele Mondiale 2011 și 2015.

Cu alte cuvinte, putem spune: „Sunt trasee îndrăznețe/Atacă puncte semețe/Cu precizie la bețe/Rugbiștii să ne răsețe //!”